

Μιλῶ γιὰ τὰ τελευταῖα σαλπίσματα τῶν νικημένων στρατιωτῶν
 Γιὰ τὰ τελευταῖα κουρέλια ἀπὸ τὰ γιορτινά μας φορεμένα
 Γιὰ τὰ παιδιὰ μας πού πουλᾶν τσιγάρα στοὺς διαβᾶτες
 Μιλῶ γιὰ τὰ λουλούδια πού μαραθῆκανε στοὺς τάφους καὶ τὰ σαπίζει ἡ βροχή
 Γιὰ τὰ σπίτια πού χάσκουνε δίχως παράθυρα σάν κρᾶνια ξεδοντιασμένα
 Γιὰ τὰ κορίτσια πού ζητιανεύουν δείχνοντας στὰ στήθια τίς πληγές τοῦς
 Μιλῶ γιὰ τίς ξυπόλητες μάνες πού σέρνονται στὰ χαλάσματα
 Γιὰ τίς φλεγόμενες πόλεις τὰ σωριασμένα κουφάρια στοὺς δρόμους
 Τοῦς μαστροποὺς ποιητῆς πού τρέμουνε (τίς νύχτες) στὰ κατώφλια
 Μιλῶ γιὰ τίς ἀτέλειωτες νύχτες ὅταν τὸ φῶς λιγοστεύει τὰ ξημερώματα
 Γιὰ τὰ φορτωμένα καμιόνια καὶ τοὺς βηματισμούς στὶς ὑγρές πλάκες
 Μιλῶ γιὰ τὰ προαύλια τῶν φυλακῶν καὶ γιὰ τὸ δάκρυ τῶν μελλοθανάτων.

Μὰ πῶς πολὺ μιλῶ γιὰ τοὺς φαραῶδες
 Π' ἀφήσανε τὰ δίχτυα τους καὶ πήραν τὰ βήματά Του
 Κι ὅταν Αὐτός κουράστηκε αὐτοὶ δὲν ξαποστάσαν
 Κι ὅταν Αὐτός τοὺς πρόδωσε αὐτοὶ δὲν ἀρνηθῆκαν
 Κι ὅταν Αὐτός δοξάστηκε αὐτοὶ στρέψαν τὰ μάτια
 Κι οἱ σύντροφοι τοὺς φτύνανε καὶ τοὺς σταυρῶναν
 Κι αὐτοὶ, γαλήνιοι, τὸ δρόμο παίρνουνε π' ἄκρη δὲν ἔχει
 Χωρὶς τὸ βλέμμα τους νὰ σκοτεινιάσει ἢ νὰ λυγίσει

Ὁρθιοὶ καὶ μόνοι μὲς στὴ φοβερὴ ἐρημία τοῦ πλήθους.

